

Thuisopbaring

Hij was 42 jaar toen hij door zijn zusje aangestuurd telefonisch contact met me zocht.

Het hoofd boven water houdend na een intensieve tijd van operaties en chemokuur.

Nu liep hij op zijn laatste benen en niets in zijn lijf werkte nog optimaal.

Hij sliep slecht, had geen eetlust. Het hart werkte op halve kracht, de lever was opgezet en hij had pijn aan zijn nieren.

Een grote man met trouwe bruine ogen staat een week later voor mijn deur, wijd uitstaande oren en een koddige kale plek tussen zijn kort sluke donkere haar. Deze militair, zo liet hij me weten zou nooit zoiets doen, maar ja, zijn zusje had hem geadviseerd.

Vanaf het eerste moment gaf hij zich over en de serie van 7 inwrijvingen was hij blij en dankbaar. Vooral hoe hij zich de dagen er na voelde, minder moe, kon het eten weer genieten en sliep s' nachts weer.

3 jaar later krijg ik een rouwbrief, overleden op 45 jarige leeftijd, afscheid nemen, hij staat thuis opgebaard.

Op mijn fiets rijd ik mijmerend naar zijn flat 20 kilometer verderop, het is mooi weer en ik ben vrij.

Zijn drie zussen ontvangen me hartelijk en vertellen me dat ik op 'zijn lijstje' stond om uitgenodigd te worden voor zijn crematie.

In de flat is een stemming van openheid en licht. Iedereen loopt af en aan, kijkt even of lang naar de overledene. Er wordt koffie of thee gezet en gebabbeld.

Gehuild en gelachen om de anekdotes die veelvuldig met elkaar worden uitgewisseld.

Iedereen die er is die is er ook. Mensen die tot dan toe onbekenden voor elkaar waren delen hetzelfde verdriet, dezelfde vreugde omtrent deze overleden persoon. Geen rangen of standen, geen mooier maken dan het is en geen overtolligheid in woorden en gebaren. Af en toe een stilte en dan weer de bel of de telefoon.

Zelden beleef ik de lucht zo zuiver dan als er een overledene in ons midden is en waarvan de nabestaanden de moeite en het lef hebben gehad om er een gepast afscheidsfeest van te maken in eigen huis.

De tijd mag even stil staan.

Op de terugweg heb ik de wind in de rug en ik kan het leven meer aan dan ooit.

Bedankt lieve zussen Nellie, Jeanne en Maja.

Marion